

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is featured in a formal setting. The woman, with long, wavy blonde hair, is wearing a strapless dress and a diamond necklace. She has her eyes closed and is leaning her head against the man's shoulder. The man has dark, curly hair and is wearing a black tuxedo with a bow tie. He is looking directly at the camera with a serious expression. They are standing in front of a large window that offers a view of a city skyline at dusk or dawn. The text 'Annie Westová' is written in white, and 'Chci vás zpátky!' is written in green below it.

Annie Westová
Chci vás
zpátky!

ANNIE WESTOVÁ

CHCI VÁS ZPÁTKY!

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

„My to zvládneme...“

Tahle větička, kterou pronáší hrdina jednoho z šesti příběhů, které si tento měsíc můžete přečíst v knihách z edice Sladký život a Sladký život Duo, jako by k nim všem vytvářela jedno společné motto. Hrdinové, ať už jsou privilegovaní – miliardáři či královští princí –, nebo naopak životní outsideri, v jednom okamžiku jako by zabloudí. Sejdou z cesty, protože po svém boku nemají nikoho, kdo by jim pomohl ubírat se správným směrem. Ve většině příběhů jsou těmi, již zradí hlavní hrdiny, opustí je, neudělají pro ně to, co by udělat měli, jejich rodiče. Buď o své děti zájem ztratí – sobecky se starají jenom sami o sebe –, nebo tento zájem ani nikdy neměli. V některých příbězích to jsou prarodiče, sourozenci...

Společným motivem všech příběhů je i to, že záchranou se pro ně stanou „druhé poloviny jejich duší“ – partneři, které naleznou a kteří jim do života vnesou štěstí. A oni ho zase vnesou do života jim.

Jak říká jedna z postav jednoho z příběhů: „Když jsme spolu, nejde o dokonalost. Být šťastní je mnohem lepší cíl.“

S láskou

Váš Harlequin

Annie Westová

CHCI VÁS ZPÁTKY!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Reunited by the Greek's Baby

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Annie West

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-695-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-696-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-697-6 (PDF)

PROLOG

Isla se napřímila na tvrdé židli a vyhýbala se pohledům ostatních. Věděla, že to bude těžké, a byla na to připravená, ale stejně se choulila do sebe.

Nešlo jen o zvědavé pohledy a nepříjemnou atmosféru.

Potichu se uchechtla s náznakem hysterie, kterou následně potlačila.

Vězení nebývala útulná.

Tohle byla její třetí návštěva a mělo by to být snadnější. Přesto jí chladné institucionální prostředí, šedé zdi, tvrdé podlahy a ještě tvrdší pohledy personálu a pach silných dezinfekčních prostředků zalézaly pod kůži. A do hlavy, vyvolávaly vzpomínky na jiné místo a čas. Tehdy byly zdi světle zelené, ne šedé, ovšem ten zápach čisticích prostředků a pocit beznaděje byly tytéž.

A k tomu ta sklíčenost.

Isla zamžikala na ruce, které měla složené v klíně.

Pak zvedla bradu a upřela pohled na strážného vedle dveří, dokud neodvrátil oči. Neznervózněovala ji minulost. Spíš fakt, že tu o ni nikdo nestojí.

Navzdory všemu, co je pojilo, všemu, co Theo řekl, a všemu, co cítila, ji tu teď *nechtěl*. Nestál o její pomoc či lítost nebo přítomnost. Dvakrát už se s ní odmítl setkat. Dnes to bude potřetí.

Polkla přes knedlík v krku, zatímco ji stravovala bolest.

Theo musel řešit naléhavější věci než jejich vztah, například aby dokázal svou nevinu a dostal se odsud. Jako cizinka, která umí řecky jen pár frází, mu nedokázala příliš pomoci. Narodil se od jeho rodiny a přátel.

Teprve když se na veřejnost dostaly zprávy o jeho zatčení, Isla objevila Theovu stránku, o níž nic netušila. Že je bohatý a vlivný. Isla nedokázala pochopit, že Theo Karalis, který plnil titulní stránky, byl její vášnivý, laskavý milenec, z něhož se jí podlamovala kolena.

Na jeho vzkazech, že nechce, aby ho přišla navštívit, nic laskavého nebylo.

„Slečno Jacobsová?“

Zvedla oči a spatřila štíhlého muže v tmavém obleku. „Ano?“

Posadil se vedle ní a ztlumil hlas. „Jmenuju se Petro Skouras. Pracuju pro pana Karalise.“

Isla se rozbušilo srdce. Koutky úst se jí zvedly v úsměvu, jak se jí ulevilo. „Ano?“

Pohledem zalétla k velkým kovovým dveřím, kde stál hlídač. Uvidí konečně Thea?

„Požádal mě, abych vám dal tohle.“

Petro Skouras jí podal obálku. Připadala jí tenká, zatímco ji otevírala. Isla si přečetla vzkaz, neboť to byl vzkaz a ne dopis, během dvou vteřin.

Význam byl jasný, ale pan Skouras nic neriskoval. Jeho hlas zněl laskavě, ale pevně, když řekl: „Pan Karalis žádá, abyste ho už nenavštěvovala, ani se ho nepokoušela kontaktovat.“

Zarazil se, jako by čekal na odpověď, ale Isla neměla slov. Znovu přelétla vzkaz pohledem, poznávala Theův smělý rukopis. Chladný tón příkazu jí však povědomý nebyl. Připadalo jí, jako by byli dva cizí lidé a ona ho otravovala. Ne jako by byli pár a spojovalo je zvláštní pouto. *Možná jsme si přece jen cizí.*

Svědil ji nos, jako by se měla rozbřechet, ale nic takového se nestalo. Na to byla příliš v šoku. Měla pocit, jako by vše, co za poslední měsíc zažila, veškeré vzrušení a štěstí, byl jen sen.

„A mám pro vás k podpisu tohle.“

Isla zírala na papír, který vytáhl. Chvilku trvalo, než se jí rozmazaný zrak zaostřil. Pak zalapala po dechu.

O takových věcech už slyšela, ale nikdy se nepohybovala v kruzích, kde by se doopravdy používaly. Přečetla si text znovu, ale slova se nezměnila. Byla to dohoda o mlčenlivosti. Pokud ji podepíše, nebude smět nikomu prozradit, že kdy znala Thea Karalise, ani nic o jejich vztahu.

Theo se domníval, že je třeba právního dokumentu, aby nevykládala o tom, co mezi nimi bylo?

To přece není možné.

Ovšem muž, jehož znala, jí lhal v mnoha věcech.

Zřejmě se nechala oklamat. Věřila, že jsou spřízněné duše. Přesto ji vůbec neznal, pokud si myslel, že by jejich příběh prodala tisku.

Isla uchopila plnicí pero překvapivě klidnou rukou a naškrábala své jméno na příslušné místo.

Úleva Petra Skourase byla zjevná. „Mám vás doprovodit do hotelu?“

„Ne.“ Vstala. „Zvládnou to sama.“

Zvládala všechno předtím, než jí Theo vtrhl do života jako jasný sluneční paprsek. A bude znovu, až uplyne trocha času.

Theo o ni nestojí. Nepatří do jeho života. Byla jen krátké rozptýlení.

Isla vyšla s hlavou vysoko zdviženou do aténské odpoledne a ignorovala bolest zlomeného srdce.

PRVNÍ KAPITOLA

Isla si omotala šálu kolem krku a pak strčila ruce do kapes kabátu, zatímco kráčela po ulici. Byla jí pěkná zima. Těžko uvěřit, že ještě před čtyřmi měsíci byla...

Hrudí jí projela bolest. Připomínka toho, na co musela zapomenout.

Zhluboka se nadechla a udělala to co vždycky, když jí bylo těžko – soustředila se na to pozitivní. Musí najít pět věcí, které jí dělají radost. Tohle rozptýlení se naučila v dětství a vždycky pomohlo.

Ačkoliv někdy to bylo těžké.

V některých dnech jí to připadalo jako lež, ale vydržela a nakonec, jednou, se začala cítit trošičku líp.

Fajn, takže pět věcí. Pro usnadnění nebude hledět příliš daleko před sebe. Jednodušší je soustředit se na tady a teď.

První věc. Po týdnu plném anglického mrholení vysvitlo sluníčko. Světle modrá mezi oblaky jistě vzbuzovala optimismus.

Druhá věc. Rebecca jí slíbila k dopolednímu čaji čokoládové brownies, protože věděla, že je Isla zbožňuje. Skoro prázdný žaludek se jí zvedl, až se zamračila, ale pak se uklidnil a nevolnost pominula.

Třetí věc. Rebecca. Její kamarádka a šéfová byla dostatečný důvod, proč být vděčná.

Čtvrtá věc. Možná už dorazila ta nová vlna.

Vybalovat nové zásoby, ztratit se v barvách a texturách při doplňování regálů byla vždycky zábava.

Pátá...

Isla zachytila cigaretový kouř, jak se přiblížila k muži dívajícímu se do výlohy. Štiplavá vůně jí zavvanula do nosu, načež zaváhala, protože se jí citlivý žaludek vzbouřil. Střelil po ní rychlým pohledem, zvedl telefon k uchu a otočil se, aby přešel přes ulici.

Znovu se nadechla a tentokrát ucítila mokrý chodník a mátu, kterou si automaticky hodila do pusy. Žaludek se naštěstí uklidnil.

Pohledem sledovala toho muže. Zná ho? Tvář, kterou zahlédla na kratičkou chvíli, jí nic neříkala. Přesto jí cosi na krátkém sestřihu šedivějících vlasů a štíhlé postavě připadalo povědomé.

Po zádech jí přešlo znepokojení.

Raději si pospíšila. Musí přidat do kroku, aby otevřela včas. Nemůže lelkovat. Jak se však blížila k hlavní třídě, nedokázala ze sebe setřást nervozitu z pocitu, který měla celý týden, jako by ji někdo sledoval.

Když došla k obchodu, odsunula ty myšlenky stranou. Měla štěstí, že získala tuhle práci, a hodlala si ji udržet.

Zbožňovala studium a nechtěla se ho vzdát, ale nic jiného jí nezbyvalo. Prozatím byl stabilní příjem důležitější než její vášeň pro starověkou historii a její sen stát se archeoložkou.

Isla se ušklíbla. Podlehnout vlastním vášním obvykle nevedlo k ničemu dobrému. V životě to udělala jen s jedním mužem. Mužem, který ji využil a pak krutě odkopl. Mohla se z toho poučit, ale teď nad tím odmítala hloubat.

Dopoledne rychle ubíhalo, zatímco obsluhovala zákazníky, kontrolovala dodávky a vyřizovala online objednávky. Pletací kroužek, který se každé páteční

dopoledne scházel v zadní místnosti, skončil a Isla musela uklidit na Rebečinu odpolední hodinu patchworku.

Isla s Rebekou ani nestihly dopolední čaj, a tak jí kručelo v žaludku, zatímco ležla pod velký stůl uprostřed, aby zvedla zatoulanou přízi.

„Islo?“

„Jsem tady. Už mám skoro hotovo.“

Popadla šedé klubko a snažila se vylézt.

„Někdo za tebou přišel.“

To Islu přimělo, aby se zarazila. Žádný z jejích přátel by se tu během dne nezastavil.

Navíc se cosi ozývalo v Rebečině tónu. Nebyl to nesouhlas. Spíš opatrnost? Isla se zamračila. Její šéfová byla přátelská, nejen vůči zákazníkům, ale prostě měla dobré srdce. Nezlobila by se, kdyby někdo navštívil její asistentku.

Isla se narovnala a otočila se ke dveřím do hlavní části obchodu.

Rebecca tam stála ve svém sametovém patchworkovém saku, přes rameno přehozený prošedivělý cop. Ovšem místo obvyklého úsměvu byl její výraz nečitelný.

Isla přišla blíž. „Copak je? Stalo se něco?“

Pak zahlédla za šéfovou nějaký pohyb. Vysoká postava přistoupila k nim, světlo z výlohy ji osvětlovalo zezadu. Na okamžik působil ten člověk spíš jako stín, dokud nevešel do dveří za Rebekou.

Isla zamrkala, jak se stín proměnil v někoho, koho znala.

Někoho, o kom sis myslela, že ho znáš.

Isla vytřeštila oči a sevřela v ruce klubíčko jako záchranné lano.

Otevřela ústa, ale netušila, jestli chce promluvit, nebo se nadechnout potřebného kyslíku. Zaplavila ji

vlna nepříjemného žáru a stůl se naklonil, jako by se zvedl z podlahy. Pak svět kolem ní zmizel.

„Islo. Prober se.“

Rebečin známý hlas pronikl prázdnotou a uklidnil ji. Po tvářích a čele jí přejelo něco mokrého. Ten chlad byl příjemný.

„Rebeko. Omlouvám se, já...“

Co se děje? Isla se zamračila a snažila si vybavit, co se stalo.

Otevřela oči a spatřila Rebeku, s ustaraným výrazem na tváři. „Tady jsi. Pěkně jsi nás vyděsila.“

Nás?

Vzpomínky se vrátily a pokožka ji brněla, jako by se na ni vrhla armáda mravenců. Vytřeštila oči a otočila hlavu. V místnosti nikdo jiný nebyl a dveře byly zavřené.

„Je v obchodě a čeká tam.“ Rebecca sledovala, jak to Isle dochází. „Ne že by chtěl. Vypadá jako muž, který si vždycky prosadí svou. Musela jsem mu pohrozit, že zavolám policii, abys měla soukromí.“

„Policii?“ vyhrkla Isla.

„Nebylo to nutné. Ale když jsem viděla tvoji reakci, potřebovala jsem se ujistit, že ho chceš vidět.“ Rebecca zvedla Isle ke rtům skleničku. „Tady, napij se, budeš se cítit líp. Dehydratace ti nepomůže. Měla jsem trvat na tom, aby sis dala ten dopolední čaj.“

Isla poslušně usrkla. „Nesmysl. Nemusíš se o mě starat. Jsem dospělá.“ Ačkoliv měla pocit, jako by byla vycpaná vlnou.

Narovnala se a přehodila nohy na podlahu. Na vteřinu se jí zamotala hlava, ale pocit rychle ustoupil, a tak úlevně vydechla. „Už se cítím mnohem líp.“

„To rád slyším,“ prohlásil hluboký hlas ode dveří.

Isla ztuhla, klouby na rukou jí zbělaly, jak se zachytila gauče.

Ten hlas zněl svůdně. Probouzel v ní vzpomínky na smích a kouzelné, měsícem osvětlené noci u moře. Na štěstí. Byla si jistá, že kdyby stála, podlomila by se jí kolena.

Rebecca, díkybohu za ni, vyskočila, na tváři bojovný výraz. „Musím vás požádat, abyste odešel, pokud nedokážete respektovat Islino soukromí.“

Na ženu, která měřila jen něco málo přes sto padesát centimetrů, se nerozpakovala postavit se dobře stavěnému muži, který ji převyšoval skoro o půl metru.

Isle poskočilo srdce. Má štěstí, že má takovou přítelkyni. Osířela už jako nemluvně a nikdy ji nikdo neadoptoval, takže byla celý život sama.

„To je v pořádku.“ Isla vstala a počkala, jak se bude cítit. „Vyřídím to.“

Rebecca těkala pohledem z ní na muže, jehož ramena vyplňovala celý vchod. „Postavím na čaj.“

„Není třeba, paní Burridgeová. Postarám se o to.“ Zvoneček nade dveřmi zazvonil. „Máte zákazníka.“

Rebecca si ho měřila ledovým pohledem. Nakonec se obrátila k Isle. „Zavolej, když mě budeš potřebovat. Nebudu daleko.“

Isla přikývla a obrátila se ke kuchyňskému koutku v zadním rohu.

„Posaď se, Islo.“ Jeho hlas zněl blízko, takže poznala, že stojí přímo za ní. „Potřebuješ si odpočnout.“

Jako by mu na ní záleželo!

„To, co *potřebuju*, je šálek čaje.“

Otočila se, aby vzala hrnek, ale zjistila, že se dívá na pevnou bradu a hranatou čelist. Zamžikala, povšimla si pevně sevřených úst, o nichž věděla, že umějí smyslné věci. A když se roztáhly v úsměvu, málem se jí z toho zastavilo srdce.

Isla se zhluboka nadechla a snažila se uklidnit.

Jenomže při tom nádechu nabrala víc než jen kyslík. Ucítla jemnou vůni, která jí připomněla přímořský hájek borovic a mužný parfém.

Cosí se v ní vzvedmulo, ale říkala si, že je to jen její podrážděný žaludek.

Přesto nespěchala, aby pohled zvedla výš. Zdržela se na nažehlené bílé košili a karmínové vázance a kašmírovém kabátu. Naprosto odlišné oblečení od džínsů a triček, které kdysi nosíval.

Tento muž vyzařoval bohatství a jistotu, jež s ním šla ruku v ruce.

Jak to, že si toho nikdy dřív nevšimla?

Protože jsi byla omámená.

Protože lidem naivně důvěřuješ.

Protože jsi neměla důvod se domnívat, že by ti lhal.

Isla rychle ustoupila, srdce jí bušilo v hrudi.

„Fajn.“ Její hlas jako by přicházel z velké dálky, ale aspoň se nechvěl. „S mlékem. Rebecca si dává mléko a jeden cukřík.“

Nepohnul se. Jen tam stál a čekal.

Isla věděla, že je to nevyhnutelné, a tak zvedla oči.

Dech se jí zadrhl v plicích. Vypadal stejně úchvatně jako dřív. Symetrické a silné rysy jeho tváře, obdivuhodné zlatohnědé oči pod tmavým obočím, náznak dolíčku na jedné tváři, který se prohloubil, když se usmál. Olivová pleť. Tmavé vlasy, které mu dřív spadaly do čela, nyní krátce zastřižené.

Pohled na něj v ní vzbuzoval vzpomínky na intimitu a sny, na její pitomé sny.

Isla sevřela ruce v pěsti, aby odolala touze přejet po těch silných, charismatických rysech.

„Ahoj, Islo.“

V jeho hlase se ozývalo chraplavé ostří, které by kdysi považovala za náznak náklonnosti. Nyní ovšem věděla, jaká je skutečnost.

Přimhouřila oči, a tehdy zaregistrovala cosi, co

neznala. Jizvu nedaleko levého oka, dosud zruřovělou. Zjevně z nedávné doby.

Jistěže pocházela z nedávné doby. Už to byly čtyři měsíce, co ho viděla naposledy. Ze vzpomínek na to poslední ráno před jeho cestou do Atén, na ten smích a něžnosti, se jí sevřelo srdce.

Protože ji pak krutě odkopl, což ani v nejmenším nečekala.

Isla klopýtala k pohovce a chytila se jí.

Namísto aby se však její prsty setkaly s ošoupaným sametem, ucítila něco jiného. Dlouhé prsty se kolem ní sevřely a na zádech vnímala teplou dlaň.

„Nedotýkej. Se. Mě!“

Isla sebou trhla a druhou paží ho odstrčila.

Zaznamenala jeho šok. To je dobře.

Copak očekával, že ho uvítá s otevřenou náručí? Možná byla kdysi naivní, ale učila se rychle.

Kolena se pod ní podlomila, takže se sesula na gauč. „Voda už se vaří.“

Vypadal, že chce něco říct. Místo toho se však otočil a pustil se do přípravy čaje.

Připadalo jí hořkosladké sledovat ho při tak obyčejném úkolu, až se ve vzpomínkách vrátila do Řeka. Jenomže muž, kterého tam znala, nebyl stejný jako tenhle. Byl fata morgána, jež svedla naivní cizinku ke krátkému románu.

To jediné, co mezi nimi bylo opravdové, byla neuvěřitelná sexuální přitažlivost, kvůli níž se oddávala neuvěřitelným fantaziím.

Isla zatnula zuby a snažila se na něho pohlédnout s čistou hlavou. Nešlo jen o jeho oblečení, jež se změnilo. Měl jiné držení těla, s napjatými rameny a obezřetným výrazem.

Cítil se nepříjemně? Patřilo mu to.

Otočil se a zachytil její pohled. Připadalo jí, jako by dostala zásah přímo do srdce. Ty jeho lví oči

z roztaveného zlata ji odvedly zpátky k tomu, jak se s ní miloval a jak se cítila v jeho náruči.

Zjevně šlo jen o hru světla.

Zamžikala. Pak ten dojem zmizel. Oči měl hnědé a nečitelné.

„Jsou tam brownies.“ Isla kývla k plechové krabičce.

Nepohnul se, jen ji pozoroval tím svým pohledem, před nímž si připadala jako nahý.

Co tu ale dělá?

Ať už mu jde o cokoli, určitě jí to způsobí jenom potíže. S předstíranou netrpělivostí se přesunula na okraj gauče, jako by si chtěla vzít čaj sama, ale zarazil ji.

„Nevstávej.“ Nezvýšil hlas, ale znělo to spíš jako příkaz.

Zručně připravil talířky a hrníčky, nalil čaj a rozdělil jídlo. Občerstvení pro ni položil na malý stolek vedle pohovky a druhé odnesl Rebece.

Jamile vyšel z místnosti, Isla se opřela, zavřela oči a potlačila zachvění. Cítila se roztřeseně, když byl tak blízko. Ráda by předstírala, že je jen překvapená a našťavaná, ale šlo o víc. Zrádné pulzování mezi nohama vypovídalo o něčem jiném, jako by její rozdyčtělé tělo stále nechápalo, co jí provedl.

Kousla se do spodního rtu a snažila se potlačit nevyřešené pocity.

Když otevřela oči, stál ve dveřích, ale předstírala, že si ho nevšimla. Místo toho se napila čaje a hrníček sevřela v dlaních, jako by jeho teplo mohlo zahnat mráz, který jí zalézal pod kůži.

Dveře se zavřely, načež k ní přistoupil blíž. S každým krokem atmosféra houstla, až skoro nemohla popadnout dech. Znovu se napila a přála si, aby se raději pustila do těch brownies. Měla prázdný žaludek, ale zvedal se jí tak, že raději nechtěla riskovat a něco před ním sníst.

„Až se najíš, odvezu tě k doktorovi.“

„Cože?“

„K doktorovi. Jsi bílá jako stěna a zhubla jsi.“ Zamračil se a očima jí přejel po lícni kosti. „Vypadáš vychrtle.“

Isla pevně sevřela hrníček, srdce jí uhánělo tak rychle, že to nemohlo být v pořádku. Na tohle nebyla připravená. Nečekala, že ho ještě někdy uvidí, natož aby se uráčil s ní mluvit.

„Díky za tvůj názor. Žádného doktora ale nepotřebuju. Jsem v dokonalém pořádku.“

Nadzvedl obočí. „Bezdůvodné mdloby nejsou známkou zdraví.“

Nenuceně pokrčila rameny. „Předpokládám, že nikdo nereaguje nijak dobře, když se setká tváří v tvář se svojí nejhorší životní chybou.“

Ztuhl, lícni kosti mu zrudly. Místo aby však ustoupil, přišel ještě blíž.

„Tím se nevysvětluje, proč jsi ztuhla nebo omdlela.“

Isla sevřela rty. Mohla by mu to říct. *Měla* by mu to říct.

Jenže její jediný pokus ho po svém návratu do Anglie kontaktovat vedl k hrozbě právními úkony. To ji bolelo. Přesto byl tu, jako by měl právo vtrhnout do jejího světa a žádat nějaká vysvětlení.

Isla měla pocit, jako by byla na houpačce, divoce létala sem a tam, zatímco se svět nakláněl a otáčel vzhůru nohama. „Proč jsi přišel? Proč ty náhlé obavy?“

Nemohlo to být opravdové.

V očích se mu něco mihlo a na vteřinu cítila, jak v ní vzplála jiskřička naděje. Naděje, o níž se domnívala, že ji udusila v měsících po jejich rozchodu.

„Simon se o tebe bojí,“ zamumlal tlumeně. „Překvapilo ho, když jsi odmítla jeho nabídku, abys pro

něho příští sezonu pracovala, a že jsi odešla z univerzity.“

Teď už to Isla pochopila.

Simon byl řecký archeolog, který vedl vykopávky, na nichž před několika měsíci pracovala. Tým, včetně studentů z anglické univerzity, prozkoumával pozůstatky antického chrámového komplexu na jednom malém ostrůvku v Egejském moři. Kdysi by skočila po možnosti se tam vrátit, potěšená, že o ni Simon stojí. Zbožňovala tu práci a archeologické vykopávky byly její sen.

Takhle kariéra však skončila. Nebo se minimálně pozdržela donekonečna.

„Nedokázal tomu uvěřit. Říkal, že jsi jedna z nejslibnějších studentek, které kdy viděl.“ Kdysi by ji ta pochvala potěšila. Teď jí jen připomněla, co všechno ztratila. „Jeden tvůj spolužák z univerzity mu prozradil, že jsi zničehonic odešla bez jediného vysvětlení. Báli se, že bys mohla být vážně nemocná.“ Přimhouřil oči a pozoroval ji. „Teď už chápu proč.“

Když Isla nic neříkala, pokračoval: „Simon věděl, že musím pracovně do Británie, a požádal mě –“

„Požádal tě, abys mě zkontroloval?“ Islin smích zněl jako ledový víchř prohánějící se prázdnou chodbou. Což nebylo nic překvapivého, jelikož si uvnitř připadala prázdná a zmrzlá.

Theo si samozřejmě starosti nedělal. Byl tu kvůli svému příteli. Jednalo se o obavy z druhé ruky.

Isla ucítila v ústech kyselou pachutí a odložila čaj, jehož se téměř nedotkla. Jaká ironie. Muž, který jí vyhrožoval právními následky, pokud by se k němu ještě někdy přiblížila, kontroluje její blaho.

Simon je představil jednoho večera, kdy tým jedl v malé taverně nedaleko vykopávek. Netušila však, že si jsou tak blízcí, aby *Thea* požádal o takovou laskavost.

„Skvělé. Nedovedu si představit, že by se někdo jako ty přátelil s někým tak milým jako Simon.“

Zatnul čelist tak pevně, až jí připomínal mramorovou sochu bojovníka, připraveného do bitvy.

Vystřelila na nohy. „Můžeš Simonovi vyřídit, že jsem v pořádku. A teď chci, abys odešel.“

Ještě ani nedomluvila, a už vrtěl hlavou. „Bez vysvětlení nikam nejdu.“

Před očima měla rudo a místnost kolem viděla rozmazaně. Isla si uvědomovala, že to není dobré pro její tlak, ovšem ten chlap má ale drzost, vtrhnout do jejího světa a žádat...

Zničehonic ucítila příval energie jako už dlouho ne. Veškerá její předchozí frustrace vybuchla v jediné žhavé erupci.

„*Nic ti nedlužím, Theo Karalisi.*“ Vyštěkla ta slova tak rychle, až bylo s podivem, že se nezakoktala. „Pokud okamžitě nevypadneš, zavolám policii a nechám tě zatknout za obtěžování.“ Zhluboka se nadechla, podívala se mu do očí a pak pomalu vyslovila, aby slyšel každé slovo: „S vrahem se bavit nebudu.“

DRUHÁ KAPITOLA

Později to odpoledne Theo zíral do zářící výlohy obchůdku. Jasně barvy zvaly k návštěvě.

Před očima však neviděl obchod, ale Islinu zvednutou bradu a zkřížené paže, zatímco ho odháněla a tvrdila, že potřebuje ochranu policie. Před ním!

Ten její ledový pohled, když ho vyhazovala a nazvala ho vrahem...

Zaplavil ho vztek.

Nemyslela to tak.

Nemohla.

Ví, že není žádný zabiják.

Přesto ucítil bolest v žaludku, jako by mu zabodla dýku do břicha. Domníval se, že stále věří v jeho nevinu. Že ví, že by jí *nikdy* neublížil.

V poslední době zažil ledacos, věci mnohem nebezpečnější a podstatnější než pohrdání nějaké bývalé milenky. Přesto ho Islina slova tvrdě zasáhla. Vypadala jako kus ledu, zatímco dřív, když byli spolu, tančila v jejích modrošedých očích vždy vřelost.

Její reakce ho sklíčila. A to přitom přežil pobyt v jednom z nejdrsnějších řeckých vězení. Přepchal jednoho z nejobávanějších zločinců, když se ho pokusil zabít, bezpochyby na objednávku Theova nepřítele, Spira Stavroulise.

Theo dobře chápal, proč ho Stavroulis tolik nenávidí,

i když to byl omyl. Ovšem Islina reakce mu připadala jako osobní zrada.

Vypadala jako cizí člověk, který uvěřil historkám, které o něm vycházely v novinách.

Reportéři Thea v podstatě ukřižovali, vylíčili ho jako bezohledného násilníka, který se mstil Spirovu vnukovi Costovi, který ze všeho vyšel jako naprosté nevinátko. Tvrdili, že Theo záměrně strčil Costu, aby spadl ze schodů a zemřel. Nezajímala je Theova nevinna. Nebo že byl Costa ničemný a nebezpečný. Theo to moc dobře věděl díky tomu, jak Costa ublížil své bývalé přítelkyni Toule, Theově nevlastní sestře.

Otrásl se. Vypravil si ty dlouhé děsivé noci za mřížemi, kdy si nedovolil usnout ze strachu, že jeho spolupůlce bude chtít získat peníze, které Stavroulis nabídl každému, kdo Thea zraní. Nebo ho zabije.

Ve vězení se šušovalo, že Stavroulis dokonce slíbil, že se Theovi pomstí tím, že ublíží lidem, kteří mu jsou nejbližší. Zoufalý Theo se ze všech sil snažil ochránit svou rodinu. Tyhle řeči naštěstí nebyly pravdivé. Stavroulis měl své hranice a nesnížil by se k tou, že by ublížil ženám. V té době však Theo raději zpřetrhal veškeré vazby s Islou, aby udržel jejich vztah v tajnosti a ona se nestala obětí msty.

S Islou se nerozešli zrovna v dobrém, takže Theo neočekával vřelé přivítání. Tehdy neodpadlo nic tak, jak by si přál, ale musel ji ochránit. Byla vytrvalá, znovu a znovu ho navštěvovala ve vězení, snažila se s ním setkat. Vzal to jako důkaz, že věří v jeho nevinu. Potěšilo ho to, ačkoliv věděl, že nemohou pokračovat ve vztahu, který se mezi nimi rozvinul.

Petro, jeho od přírody nedůvěřivý právník, tvrdil, že je tak vytrvalá, protože zjistila, že je Theo bohatý, a doufá, že z něho něco vytríská.

Theo potlačil hořký smích. Teď po jeho blízkosti rozhodně netoužila.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Chci vás zpátky!***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.